

מסורת הש"ס

המפלת התיכה פרק שלישי נדה

כו.

עין משפט
נר מצוה

כו א מיי פ"ב מהלכות
תולדות ה' סגנון עשין
15 טושי"ע ח"מ ק"י רעו עש"פ
1:

כו ב מיי פ"א מהלכות
בכורות ה' יד סגנון
עשין קמח טושי"ע י"ד סימן
ג עש"פ כ"ב:
כו ג מיי פ"א מהלכות
אסורי ביאה ה' י"ג
ופ"א מה' המוסרי פכ"ה
ה' ה' י':

כו ד מיי פ"ה מה' ה'
טווחת מת ה' י':
כו ה מיי פ"א מהלכות אסורי
ביאה ה' י"ג:

כו ו מיי פ"א מהלכות סוכה
ה' ג ע"ש סגנון עשין
מג טושי"ע ח"מ ק"י מ"ג
ספ"ק ג':

כו ז מיי פ"ד מהלכות סוכה
ה' ג ע"ש סגנון עשין
מג טושי"ע ח"מ ק"י מ"ג
ספ"ק ג':

כו ח מיי פ"א מהלכות
טווחת צמח ה' א'
ופ"א מה' פרה ארומה
ה' ה' ג':

כו ט מיי פ"ג מהלכות
טווחת מת ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י"א מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י"ב מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י"ג מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י"ד מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י"ה מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י"ו מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י"ז מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י"ח מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו י"ט מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ"א מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ"ב מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ"ג מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ"ד מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ"ה מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ"ו מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ"ז מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ"ח מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

כו כ"ט מיי פ"ג מהלכות
טווחת צמח ה' ה' א'
גז מ מיי פ"ג מהלכות כלים
ה' א':

סנדל. לית ליה חיותא עד שיטא רובא אכל ראשו לא אע"ג
דשמואל דאמר אין הראש פוטר בנפלים איתומב צ"י יש
בכור (בכורות דף מ"ו): נפל דלית ליה זורת פנים עדיף מנסדל והא
דקאמר ולד דלית ליה חיותא מדנפיק רישיה לאו דוקא דלית ביה
חיותא דהא אפי' לית ביה חיותא

כיון דאיתומב שמואל ועוד דמשמע
צירושלמי דולד שעס הסנדל אינו
מתקיים אלא כלומר שראוי להיות
דהיינו שנגמר צורת פנים ור"ח
גרים ולד דלית ביה חיותא מדנפיק
רובי' סנדל דלית ביה חיותא מדנפיק

כוליה פי' רוביה רוב הראש כוליה כל
הראש אכל כל הגוף פשיטא ללא כריך
דרובו ככולו: **שדרה טפה**. ור"ח
מקשי הך צרייתא לרב יהודה אמר
שמואל דאמר' כריך שאלא לולב מן

הדס טפה ולא מלריך שדרה שפליג
על ר' פרכי' וי"ל דלא מתניתא צ"י ר'
חייא וצ"י ר' אבשיעא אי נמי בצרייתא
לא תני שדרה אלא שהש"ס קבע
צרייתא שדרה משום דקיס לן הכי

ואם תאמר דטפה זה קטן דמפרש
התס ארומה גת ה' טפחים עשה
אומה צת ו' לא מהס ג' להדס
ואחד לולב יש לומר דמכל מקום
כיון דאיכא עס טפה עליה חשיבי

ליה הכא עס שאר טפחים אי נמי
טפה לולב לא קאי אטפחים קטנים
ולא קאי קטנים כ"א אטפחים של
הדס: **ורתן צ"בא**. ואם תאמר
והא איתא בהמוכר את הספינה (צ"ב

דף פ"ט). קנה של מאזנים טפה וזהו
והרובע (חולין דף קכ"ג). צדדי אחיה
טפה גס צטרפות יש דשיעורו טפה
ולבי המסקנא ללא אייתי צדדיהן
אלא צדכתיב ולא מפורש שיעוריהן

אמי שפיר: **מן התגור טפה**.
אתא לאשמעינן דלא תימא
שהיא פטורה לגמרי: ול'
דאית ביה חיותא טריך.
א"צ' דאמרין בירושלמי
אין סנדל אלא שרצבו חי

ואינו יוצא עם החי אלא עם
המת חיינו שמת בשעת
צרייה מתוך הדחק
שדוחקין לו את זה אבל עם
החייה הוא חי וסרך ולא
נפיק עד שיצא מקצת
הטנא: ולד דאית ביה
חיותא מדנפיק רישיה הו"ל
לידה סנדל עד דנפיק רוביה.

הכי גריס רש"י ופי' דסבר
שמואל דאמר אין הראש
פוטר בנפלים ולא חשיב
כירוע עד דנפיק רוב הוולד.
וקשה דהא איתומב שמואל
בפי' יש בכור צרי' דבסנדל
לא חשיב ראש אפילו יש
בו צורת פנים דכיון דנרצב
לא חשיב בשאר נפל. והא
דקאמר ולד דאית ביה
חיותא לאו דוקא אלא ראו

לחיות קאמר ור"ח דגריס
ולד מבי נפיק רוביה
דרשייה הו"ל לידה סנדל
עד דנפיק כוליה דחיינו כל
הראש. דולד סניא ברוב
ראשו אינו שיהא נפל
דקאמר ר' יוסי לקמן
שמיצא חתקו לחיים ובנפל
אינו נפשו החם דחיינו
רוב ראשו ולת' דבפי' ראש
שלם בנפלים ולמחני'
דבכורות דמשמע דולד
הבא עמו חי ואינו בכור
לכון אי אפשר ליישב לפי
מפרש שדרה. מפרש
לקמן בכורות ש' לולב.
ותימה הך ברייתא תוקשי
לרבי יהודה אמר שמואל
דפליג על ר' פרכי' בלולב
הגוול דאמר שצריך שיצא
לולב מן ההדס טפה ושלא
לשון שדרה אינו שנוי

בריותא. אינ לא מתייבא בי רבי חייא ובי ר' אבשיעא דאבשיעא ועירא קתיי לה: שיאחזנו בידו ויראה לכאן ולכאן. והיינו שיעור טפה שהוא ד' אצבעות בגוול ונקטין בהאי לישנא כדי לפרש הטעם: ותו ליכא. תימה ואכתי
איכא טובא דתנן במס' כלים י' הפרגול טפה. ובפי' המוכר את הספינה גבי קנה מאזנים. וטפה לבת אחיוה גבי הפשפש בחנוור הורוב. ובאלו טריפות קתיי מילי טובא דשיעורן טפה גבי טריפות. ובפי' לא חסור וברייתא טפה.
ולפי' המסקנא יניח כוהלו דלא מיידי אלא ברכתיהן ולא מפרשי שיעוריהו והני אין שמות וטרפות ולא שמות הכלים מוכתיב: **אבן היוצא מן התגור טפה**. אלא להבטיח לו הטומאה מיידי ולא יצא לא מבטא לא הוציא את
הטומאה והכי נתיב בחוספתא דאין טומאה לכלי' חרס אלא מאירי והיסטו ואלו די לא קא חשיב ואמרין נמי אה' שי צמיר תתל עליו תהור מי לא עסקין אפי' שי בו די ואי הוה די מוכני טומאה לא הוה מצוי בצמיד פתול
דאמר בשבת פרק ר' עקיבא נמי מי לא עסקין דיהנתו לאשתו נדה ומוכח מהכא דכלי' חרס אינו מטמא מדרס ואע"ג דבריש סוגיא דהעור הורובט משמע דסבר תלמודא דיש די תגור להכניס ולהוציא ועדיף מגבו במסקנא לא
צריך למימר הכי: ובכירה ד' אצבעות. פריש"י דכירה הוא מקום שפיתת קדרה אחת. וליאת דבפי' כירה אמרין שהוא מקום שפיתת שתי קדרות אבל כופה הוא מקום שפיתת קדרה אחת:

גבי בכורות. דקתיי (בכורות דף מ"ו). המפלת סנדל הצא אחריו בכור
לנחלה ואין בכור לכהן: **למאי הלכא**. קס"ד לנח אחריו לסוף שנה
או לסוף שנתיים קמיידי ולי' סנדל והלא בלא סנדל פטר ולד
דצהדיה את הצא אחריו. ומשני לנח אחריו כלומר לכך הוכר סנדל
אם יאל ולד שעמו אחריו הוי בכור
לנחלה ולא בכור לכהן: **גבי כריסות**.
צפ"ק (כריסות ז'): לענין חיוב קרבן:
למאי הלכא. תיפוק ליה דמשום
ולד שעמו צדיק קרבן: ולד יואל דרך
דופן ע"י סם לא מתייבא קרבן
דכתיב גבי קרבן (ויקרא י"ג) אשה כי
תזרע וילדה זכר עד שחלד ממקום
שמזרעתי: **ולר' שמעון כו**. לקמן צפ'
יואל דופן (דף מ"ו): **נשאן יואלין**.
סנדל וולד שעמו: **כרויין**. דצוקין זה
זהו ולא דצוקין ממס ומדיואלין יחד
אי אפשר שמתגייר צינתיים: **שמע**
מינה. מדחוכר סנדל גבי כריסות
משום גירומה ונגון שיאל ולד תחלה
ואחר כן סנדל וגבי בכורות כגון שיאל
סנדל תחלה כדאוקמינן לעיל דפוטר
ולד מממש סלעים ומניח דבצת אחת
יואלין שמע מינה אין שוכיין זה אכל
זה דא"כ לא משכמת לה שיאל זה
קודם זה אלא האי כרויין דקמיני הכי
הוא מכרך כריך ליה ולד לסנדל
אפליגה דראש הולד תחוב כנגד טיביו
של סנדל: **ומשלחיה ליה כלפי רישיה**.
כלומר דחפו ולד צראשו לסנדל כלפי
חוץ: **גבי בכורות**. דבעינן שיאל
הסנדל תחילה כגון שיאלו דרך ראייה
כו: **מולומנין**. שוכיין זה אכל זה:
ואיפוך שמעפתא. מיימרא דרב פפא
דאמר בכורות שיאלו דרך ראייה:
פריך. אומה צדיק למעלה ואינו ממנה
לנחלה וסנדל מחליק יואל קודם: **שריק**.
מחליק: **הויא לידה**. דקיימא לן צדאי
פירקא (דף כ"ה). יאל ראשו הכי הוה
כילוד אכל סנדל עד דנפיק רובא דאין
ראש נפל תשוב דהכי אמרין בכורות
(דף מ"ו): אין הראש פוטר בנפלים
ואדנפיק סנדל תגרייה ועטלה:
מתני' פנים עמא. משום אכל
המת דולד הוה צה ומת: **נימוק הולד**.
ונעשה דס ונתערב צדס הלידה וצטל
צרו: **גבו' וסופה**. כשהיא הולכת
ורוחת הויא רחב כתרוממו. לישנא
אחיינא גרסינן צתוספתא^ט וראשה
דומה כתרוממו: **שיאחזנו צידו**.
אחיה (כ) אית צה צה טפה שהטפה
ארבע אצבעות צה גוול: **שדורו של לולב**
צריך שיאל יואל מן ההדס טפה.
לנד אורח העלין. שדרה קרי כל זמן
שהעלין הולכין ומתחברין ומוסיפין
ואחר שלמתה השדרה גבוהין אורח
העלין למעלה: **הוא הויא**. דליכא
שמעתתא אלא האי דשדרה דאמר ר'
יוחנן: **אמר איני**. אמרתי תני ר'
חייא אוב טפה דמשמע מתני' היא
אלא איתא אמר רבי חייא ומנפשיה
קאמרנה ורבי חייא תנא ואמורה הוה
והיכא דאמר מנפשיה צלשון מיימרא

הויא שמעתתא: **טפה על טפה על רום טפה**. אהל קטן שהוא טפה אורח וטפה רחוב ורום חללו טפה: **מציא הטומאה**. אם כזית מן
המת בלד זה וכלי צד זה הוה טמא כלי מחמת אהל המת: **וחוצין בפני הטומאה**. אם טומאה תחתיו וכלי על גביו הכלי טהור. ולהכי נקט
על רום טפה דאי הוה חלל רומו פחות מטפה הויא טומאה רלוה ונגדו למעלה עד לרקיע טמא כדאמר' בזהו ורובע (חולין קט"ו). ולענין
אמתי טומאה נמי לא מיימי ללא אהל הוא: **סנוור**. מקום שפיתת שתי קדרות. כירה (ט) מקום שפיתת קדרה אחת: **חצור**. וכתנור דמי מפני
שצריכה לתנור להיות לו יד שאם נטמא התנור פת שעליה טמא שהתנור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרים מגבו
כדאמר בתורת כהנים [שמי' פרשה י] הלכך ידו אע"ג דלית ליה אורי מטמא אכל יתור מטפח עומדת לייטע שיאל גדולה יתור מלאי ולא הויא די:

הגהות הב"ח
(ה) רש"י ד"ה שמואלו צידו
אחיה אין כה:

מוסף רש"י
בכור לנחלה. ליעול פי
טעם. ואין בכור לכהן.
למת פשינו לכהן ה' סלעים
(בכורות מ"ו). יוצא דרך
דופן. ע"י סם נפתחו פיהו
והואיל את העובר לתוך
ומתפלת (קטן ט"ו). שליא
בבית. שהפילה אשה שליא
ואין ולד ניכר בה (בכורות
א"ב). הבית טמא. אף אם
אין ולד נראה הבית טמא
משום אכל המת (עירובין י"ח).
דקאמי נפתח אורח שליא
גולא ולי' אלא שנימוק.
ואפ"כ אית טמא טמא דשטמא
לא ימקא עד שיאל וקודם
צטל טמא את המת
(בכורות ב"ב ויש'). וצרייה
דמן חבירה. לעיר הריעה.
ולי נראה דאשעי' אשעי'
היה קודם דמן חבירה אשעי'
הריעה (חולין א"א וע"ש
י"ב). שדרו של לולב. לנד
מעלין. שטמא אחרים
למעלה לאחר שכלתה השדרה
שאר עד עליו דצוקין ועיין
צו (סוכה ב"ב). שיהא יוצא
מן ההדס. כשם שיאל גבוה
בנינו מולין (ט"ו). שרייה.
דפוטא של סוכה (סנהדרין ד').
מוחמת ואפ"כ מנין נחל.
או דרומת מערבית (סוכה ג')
הדלכות. שלמות (סנהדרין
ט"ו). חצורך כל הסוכה
וצריחה. אחד לרעה ואחד
לרעה (סוכה ד'). כשיעור
מקן סוכה (ט"ו). שלישיית
אפילו טפה. צדו' י' כו"ס י'
טפחים (סנהדרין ט"ו) דכי
אמרנה חתמא למשה מסיני.
דכשלישית קני ליה כשם
(סוכה ד'). טפה על טפה
על רום טפה. הלכא למת
מפני הוה. אכל פחות מטפה
לא מציא וולד חוצין. לא מציא
את הטומאה. אם טומאה
חתת ראשו וולד וכלס חתת
ראשו וולד ויהא קודם ארובה
ורובע טפה והואיל משום
טומאה. לא מיימי. משום
דלכא רום כשפיק טפה ממנו
ולקקט. ולא חוצין. אם יש
כלי על גבה כנגד טומאה.
אפילו עד לקקט טמא.
דטומאה נראה שאין לה אכל
טפח כוקטע ועטלה (ט"ו).

בכור לנחלה. ליעול פי
טעם. ואין בכור לכהן.
למת פשינו לכהן ה' סלעים
(בכורות מ"ו). יוצא דרך
דופן. ע"י סם נפתחו פיהו
והואיל את העובר לתוך
ומתפלת (קטן ט"ו). שליא
בבית. שהפילה אשה שליא
ואין ולד ניכר בה (בכורות
א"ב). הבית טמא. אף אם
אין ולד נראה הבית טמא
משום אכל המת (עירובין י"ח).
דקאמי נפתח אורח שליא
גולא ולי' אלא שנימוק.
ואפ"כ אית טמא טמא דשטמא
לא ימקא עד שיאל וקודם
צטל טמא את המת
(בכורות ב"ב ויש'). וצרייה
דמן חבירה. לעיר הריעה.
ולי נראה דאשעי' אשעי'
היה קודם דמן חבירה אשעי'
הריעה (חולין א"א וע"ש
י"ב). שדרו של לולב. לנד
מעלין. שטמא אחרים
למעלה לאחר שכלתה השדרה
שאר עד עליו דצוקין ועיין
צו (סוכה ב"ב). שיהא יוצא
מן ההדס. כשם שיאל גבוה
בנינו מולין (ט"ו). שרייה.
דפוטא של סוכה (סנהדרין ד').
מוחמת ואפ"כ מנין נחל.
או דרומת מערבית (סוכה ג')
הדלכות. שלמות (סנהדרין
ט"ו). חצורך כל הסוכה
וצריחה. אחד לרעה ואחד
לרעה (סוכה ד'). כשיעור
מקן סוכה (ט"ו). שלישיית
אפילו טפה. צדו' י' כו"ס י'
טפחים (סנהדרין ט"ו) דכי
אמרנה חתמא למשה מסיני.
דכשלישית קני ליה כשם
(סוכה ד'). טפה על טפה
על רום טפה. הלכא למת
מפני הוה. אכל פחות מטפה
לא מציא וולד חוצין. לא מציא
את הטומאה. אם טומאה
חתת ראשו וולד וכלס חתת
ראשו וולד ויהא קודם ארובה
ורובע טפה והואיל משום
טומאה. לא מיימי. משום
דלכא רום כשפיק טפה ממנו
ולקקט. ולא חוצין. אם יש
כלי על גבה כנגד טומאה.
אפילו עד לקקט טמא.
דטומאה נראה שאין לה אכל
טפח כוקטע ועטלה (ט"ו).

בכור לנחלה. ליעול פי
טעם. ואין בכור לכהן.
למת פשינו לכהן ה' סלעים
(בכורות מ"ו). יוצא דרך
דופן. ע"י סם נפתחו פיהו
והואיל את העובר לתוך
ומתפלת (קטן ט"ו). שליא
בבית. שהפילה אשה שליא
ואין ולד ניכר בה (בכורות
א"ב). הבית טמא. אף אם
אין ולד נראה הבית טמא
משום אכל המת (עירובין י"ח).
דקאמי נפתח אורח שליא
גולא ולי' אלא שנימוק.
ואפ"כ אית טמא טמא דשטמא
לא ימקא עד שיאל וקודם
צטל טמא את המת
(בכורות ב"ב ויש'). וצרייה
דמן חבירה. לעיר הריעה.
ולי נראה דאשעי' אשעי'
היה קודם דמן חבירה אשעי'
הריעה (חולין א"א וע"ש
י"ב). שדרו של לולב. לנד
מעלין. שטמא אחרים
למעלה לאחר שכלתה השדרה
שאר עד עליו דצוקין ועיין
צו (סוכה ב"ב). שיהא יוצא
מן ההדס. כשם שיאל גבוה
בנינו מולין (ט"ו). שרייה.
דפוטא של סוכה (סנהדרין ד').
מוחמת ואפ"כ מנין נחל.
או דרומת מערבית (סוכה ג')
הדלכות. שלמות (סנהדרין
ט"ו). חצורך כל הסוכה
וצריחה. אחד לרעה ואחד
לרעה (סוכה ד'). כשיעור
מקן סוכה (ט"ו). שלישיית
אפילו טפה. צדו' י' כו"ס י'
טפחים (סנהדרין ט"ו) דכי
אמרנה חתמא למשה מסיני.
דכשלישית קני ליה כשם
(סוכה ד'). טפה על טפה
על רום טפה. הלכא למת
מפני הוה. אכל פחות מטפה
לא מציא וולד חוצין. לא מציא
את הטומאה. אם טומאה
חתת ראשו וולד וכלס חתת
ראשו וולד ויהא קודם ארובה
ורובע טפה והואיל משום
טומאה. לא מיימי. משום
דלכא רום כשפיק טפה ממנו
ולקקט. ולא חוצין. אם יש
כלי על גבה כנגד טומאה.
אפילו עד לקקט טמא.
דטומאה נראה שאין לה אכל
טפח כוקטע ועטלה (ט"ו).

בכור לנחלה. ליעול פי
טעם. ואין בכור לכהן.
למת פשינו לכהן ה' סלעים
(בכורות מ"ו). יוצא דרך
דופן. ע"י סם נפתחו פיהו
והואיל את העובר לתוך
ומתפלת (קטן ט"ו). שליא
בבית. שהפילה אשה שליא
ואין ולד ניכר בה (בכורות
א"ב). הבית טמא. אף אם
אין ולד נראה הבית טמא
משום אכל המת (עירובין י"ח).
דקאמי נפתח אורח שליא
גולא ולי' אלא שנימוק.
ואפ"כ אית טמא טמא דשטמא
לא ימקא עד שיאל וקודם
צטל טמא את המת
(בכורות ב"ב ויש'). וצרייה
דמן חבירה. לעיר הריעה.
ולי נראה דאשעי' אשעי'
היה קודם דמן חבירה אשעי'
הריעה (חולין א"א וע"ש
י"ב). שדרו של לולב. לנד
מעלין. שטמא אחרים
למעלה לאחר שכלתה השדרה
שאר עד עליו דצוקין ועיין
צו (סוכה ב"ב). שיהא יוצא
מן ההדס. כשם שיאל גבוה
בנינו מולין (ט"ו). שרייה.
דפוטא של סוכה (סנהדרין ד').
מוחמת ואפ"כ מנין נחל.
או דרומת מערבית (סוכה ג')
הדלכות. שלמות (סנהדרין
ט"ו). חצורך כל הסוכה
וצריחה. אחד לרעה ואחד
לרעה (סוכה ד'). כשיעור
מקן סוכה (ט"ו). שלישיית
אפילו טפה. צדו' י' כו"ס י'
טפחים (סנהדרין ט"ו) דכי
אמרנה חתמא למשה מסיני.
דכשלישית קני ליה כשם
(סוכה ד'). טפה על טפה
על רום טפה. הלכא למת
מפני הוה. אכל פחות מטפה
לא מציא וולד חוצין. לא מציא
את הטומאה. אם טומאה
חתת ראשו וולד וכלס חתת
ראשו וולד ויהא קודם ארובה
ורובע טפה והואיל משום
טומאה. לא מיימי. משום
דלכא רום כשפיק טפה ממנו
ולקקט. ולא חוצין. אם יש
כלי על גבה כנגד טומאה.
אפילו עד לקקט טמא.
דטומאה נראה שאין לה אכל
טפח כוקטע ועטלה (ט"ו).

בכור לנחלה. ליעול פי
טעם. ואין בכור לכהן.
למת פשינו לכהן ה' סלעים
(בכורות מ"ו). יוצא דרך
דופן. ע"י סם נפתחו פיהו
והואיל את העובר לתוך
ומתפלת (קטן ט"ו). שליא
בבית. שהפילה אשה שליא
ואין ולד ניכר בה (בכורות
א"ב). הבית טמא. אף אם
אין ולד נראה הבית טמא
משום אכל המת (עירובין י"ח).
דקאמי נפתח אורח שליא
גולא ולי' אלא שנימוק.
ואפ"כ אית טמא טמא דשטמא
לא ימקא עד שיאל וקודם
צטל טמא את המת
(בכורות ב"ב ויש'). וצרייה
דמן חבירה. לעיר הריעה.
ולי נראה דאשעי' אשעי'
היה קודם דמן חבירה אשעי'
הריעה (חולין א"א וע"ש
י"ב). שדרו של לולב. לנד
מעלין. שטמא אחרים
למעלה לאחר שכלתה השדרה
שאר עד עליו דצוקין ועיין
צו (סוכה ב"ב). שיהא יוצא
מן ההדס. כשם שיאל גבוה
בנינו מולין (ט"ו). שרייה.
דפוטא של סוכה (סנהדרין ד').
מוחמת ואפ"כ מנין נחל.
או דרומת מערבית (סוכה ג')
הדלכות. שלמות (סנהדרין
ט"ו). חצורך כל הסוכה
וצריחה. אחד לרעה ואחד
לרעה (סוכה ד'). כשיעור
מקן סוכה (ט"ו). שלישיית
אפילו טפה. צדו' י' כו"ס י'
טפחים (סנהדרין ט"ו) דכי
אמרנה חתמא למשה מסיני.
דכשלישית קני ליה כשם
(סוכה ד'). טפה על טפה
על רום טפה. הלכא למת
מפני הוה. אכל פחות מטפה
לא מציא וולד חוצין. לא מציא
את הטומאה. אם טומאה
חתת ראשו וולד וכלס חתת
ראשו וולד ויהא קודם ארובה
ורובע טפה והואיל משום
טומאה. לא מיימי. משום
דלכא רום כשפיק טפה ממנו
ולקקט. ולא חוצין. אם יש
כלי על גבה כנגד טומאה.
אפילו עד לקקט טמא.
דטומאה נראה שאין לה אכל
טפח כוקטע ועטלה (ט"ו).

בכור לנחלה. ליעול פי
טעם. ואין בכור לכהן.
למת פשינו לכהן ה' סלעים
(בכורות מ"ו). יוצא דרך
דופן. ע"י סם נפתחו פיהו
והואיל את העובר לתוך
ומתפלת (קטן ט"ו). שליא
בבית. שהפילה אשה שליא
ואין ולד ניכר בה (בכורות
א"ב). הבית טמא. אף אם
אין ולד נראה הבית טמא
משום אכל המת (עירובין י"ח).
דקאמי נפתח אורח שליא
גולא ולי' אלא שנימוק.
ואפ"כ אית טמא טמא דשטמא
לא ימקא עד שיאל וקודם
צטל טמא את המת
(בכורות ב"ב ויש'). וצרייה
דמן חבירה. לעיר הריעה.
ולי נראה דאשעי' אשעי'
היה קודם דמן חבירה אשעי'
הריעה (חולין א"א וע"ש
י"ב). שדרו של לולב. לנד
מעלין. שטמא אחרים
למעלה לאחר שכלתה השדרה
שאר עד עליו דצוקין ועיין
צו (סוכה ב"ב). שיהא יוצא
מן ההדס. כשם שיאל גבוה
בנינו מולין (ט"ו). שרייה.
דפוטא של סוכה (סנהדרין ד').
מוחמת ואפ"כ מנין נחל.
או דרומת מערבית (סוכה ג')
הדלכות. שלמות (סנהדרין
ט"ו). חצורך כל הסוכה
וצריחה. אחד לרעה ואחד
לרעה (סוכה ד'). כשיעור
מקן סוכה (ט"ו). שלישיית
אפילו טפה. צדו' י' כו"ס י'
טפחים (סנהדרין ט"ו) דכי
אמרנה חתמא למשה מסיני.
דכשלישית קני ליה כשם
(סוכה ד'). טפה על טפה
על רום טפה. הלכא למת
מפני הוה. אכל פחות מטפה
לא מציא וולד חוצין. לא מציא
את הטומאה. אם טומאה
חתת ראשו וולד וכלס חתת
ראשו וולד ויהא קודם ארובה
ורובע טפה והואיל משום
טומאה. לא מיימי. משום
דלכא רום כשפיק טפה ממנו
ולקקט. ולא חוצין. אם יש
כלי על גבה כנגד טומאה.
אפילו עד לקקט טמא.
דטומאה נראה שאין לה אכל
טפח כוקטע ועטלה (ט"ו).

בכור לנחלה. ליעול פי
טעם. ואין בכור לכהן.
למת פשינו לכהן ה' סלעים
(בכורות מ"ו). יוצא דרך
דופן. ע"י סם נפתחו פיהו
והואיל את העובר לתוך
ומתפלת (קטן ט"ו). שליא
בבית. שהפילה אשה שליא
ואין ולד ניכר בה (בכורות
א"ב). הבית טמא. אף אם
אין ולד נראה הבית טמא
משום אכל המת (עירובין י"ח).
דקאמי נפתח אורח שליא
גולא ולי' אלא שנימוק.
ואפ"כ אית טמא טמא דשטמא
לא ימקא עד שיאל וקודם
צטל טמא את המת
(בכורות ב"ב ויש'). וצרייה
דמן חבירה. לעיר הריעה.
ולי נראה דאשעי' אשעי'
היה קודם דמן חבירה אשעי'
הריעה (חולין א"א וע"ש
י"ב). שדרו של לולב. לנד
מעלין. שטמא אחרים
למעלה לאחר שכלתה השדרה
שאר עד עליו דצוקין ועיין
צו (סוכה ב"ב). שיהא יוצא
מן ההדס. כשם שיאל גבוה
בנינו מולין (ט"ו). שרייה.
דפוטא של סוכה (סנהדרין ד').
מוחמת ואפ"כ מנין נחל.
או דרומת מערבית (סוכה ג')